Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ — ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ὁ Ἰωνάθαν Ἄρκερ, ἡ γυναίκα του ἡ Μίνα, ἡ κόρη τους Ἀγνή, 18 ἐτῶν, κ' ἡ μικρὴ φίλη της, ἡ Λευκὴ Βὰν Ἔλσιγγ, ἔγγονή τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ Βὰν Ἔλσιγγ, πηγαίνουν νὰ ἐπισκεφτοῦν, στὰ Καρπάθια, τὸν περίφημο πύργο τοῦ Δρακούλα, τὸν πύργο τοῦ Καπετὰν Βρυκολακα, ποὺ ὑπῆρξε ἄλλοτε ἡ φωλιὰ τοῦ τερατος αὐτοῦ. Κάνουν τὸ ταξεῖδι αὐτὸ γιὰ νὰ ξαναθυμηθοῦν τὰ παλιά τους, γιὰ νὰ θαυμάσουν τὴν ἀγρία φύσι τῶν Καρπαθίων καὶ νὰ δοῦν τί γίνεται ὁ τρομερὸς πύργος, μιὰ καὶ δὲν ὑπάρχει πειὰ κανένας σχετικὸς κίνδυνος, μετὰ τὴν ἐξοντωσι τοῦ Καπετὰν Βρυκολακα, πρὸ εἰκοσαετίας. Ἡ Ἀγνὴ κ' ἡ Λευκὴ δὲν ἔχουν ἰδέα γιὰ τὴν παλιὰ τρομερὴ περιπέτεια τοῦ Ἄρκερ καὶ τὴν ὑπαρξι τοῦ Δρακούλα. Σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι στὰ Καρπάθια, ποὺ οἱ ταξειδιῶτες μένουν γιὰ μιὰ νύχτα, μιὰ παράξενη γρηᾶ ὡς ἑκατὸ χρόνων, συμβουλεύει τοὺς Ἄρκερ νὰ χωρίσῃ πίσω. Ὁ Βρυκόλακας, τοῦ λέει, δὲν ἐξοντώθηκε. Ζεῖ ἀκόμα στὸν πύργο τοῦ πίνοντας αἷμα...

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ Ἰωνάθαν Ἄρκερ. Συνέχεια)

Ἡ γρηᾶ ἔκαμε ὕστερα τὸ σταυρό της κ' ἔφυγε τρέχοντας....

Τί παράξενη γρηᾶ. Θεέ μου!... Τί προληπτικὸς κόσμος!... Ἔχουν πάρει τόσο τρόμο, ὥστε βλέπουν ἀόμα μπροστά τους τὸ βρυκόλακα.... Αὐτὸ ὅμως δὲν θα μὴ πῶς πρέπει ν' ἀλλάξω κατεύθυνσι. Ὤ, ὄχι, ὄχι. Θὰ πάμε στὸν πύργο. Δὲν εἶμαι μικρὸ παιδὶ νὰ τρομάξω....

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὡστόσο, πὼς τὰ λόγια τῆς γρηᾶς ξυπνησαν μέσα μου τὸ περισσόνα. Ἀκούω, πέρα μακρυά, τοὺς λύκους νὰ οὐρλιάζουν μέσα στὰ φαράγγια. Τί μοῦ θυμίζουν τὰ οὐρλιαχτὰ αὐτά!....

Ἀλλά, Θεέ μου, Ἐπουράνιε Θεέ, τί εἶν' αὐτὸ π' ἄκουσα; Ποιός φώναξε μέσα στὴ μαύρη νύχτα; Τρελλάθηκα λοιπόν; Ἡ φωνὴ ἦρθε ἀπ' τὸ δωμάτιο τῆς Λευκῆς Ἔλσιγγ. Ἡ Ἀγνὴ κοιμᾶται ἀκόμα τῆς. Πρέπει νὰ πάω νὰ δῶ... Νά, νά, κάποιος σκούζει, κάποιος βογγάει... Κύριε, Κύριε, σῶσε τὴν ψυχὴ τῶν δούλων σου!...

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ Ἰωνάθαν Ἄρκερ)

Π ε ρ α σ μ έ ν α μ ε σ ά ν υ χ τ α. Ἔτρεξα, ὅπως ἤμουν μὲ τὰ νυχτικά μου, ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιό μου. Εὐτυχῶς ἡ Μίνα δὲν ἄκουσε τίποτε. Κοιμᾶται τόσο ἥσυχα! Αὐτὸ εἶν' εὐχάριστο. Δὲν πρέπει νὰ τρομάξῃ ἡ καλή μου Μίνα. Τὸν τελευταῖο καιρὸ ἦταν πολὺ ἀδύνατη. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιχειρήσαμε καὶ τὸ ταξεῖδι αὐτό. Εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ ἀγέρας τῶν Καρπαθίων θὰ τῆς κάμῃ καλό...

Σιγὰ—σιγὰ γιὰ νὰ μὴν τὴν ξυπνήσω, ἔκλεισα πίσω μου τὴν πόρτα καὶ τράβηξα γρήγορα γιὰ τὸ δωμάτιο τῶν κοριτσιῶν. Ἤρθα μπὸ μέσα, στάθηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπρὸς στὴν πόρτα κ' ἀφουγκράστηκα. Ναί, κάτι συνέβαινε... Ἡ Ἀγνὴ τρομάζει κάτι ἔντονα κ' ἡ Λευκὴ βογγοῦσε σὰν νὰ τὴν χτυποῦσαν ἀπ' τὸ κεφάλι.

Ἄνοιξα τὴν πόρτα καὶ μπῆκα ἀμέσως στὸ δωμάτιό τους.

Ἤρθαν τὶς δυὸ κοπέλλες ἀνάσταιες. Ἕνας μεγάλος μαῦρος γάτος εἶχε τρυπώσει στὴν κάμαρά τους. Τὰ μάτια του λάμπανε σὰν ἀναμμένα κάρβουνα.

Εἶχε ἀνέβει στὸ κρεββάτι τῆς Λευκῆς Ἔλσιγγ καὶ τὴν κάτιαζε κατάματα.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ξύπνησε ἡ Ἀγνή. Ἔνιωσε μέσα στὸν ὕπνο της μιὰ ἀλλόκοτη ἀγωνία. Μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια της, ἀντίκρυσε τὰ μάτια τοῦ γάτου καὶ τρόμαξε. Σεγκρόνως ξεφώνησε τρομαγμένη κ' ἡ Λευκή.

Ὁ γάτος ἄφησε ἕνα ἄγριο νιαούρισμα καὶ πήδησε στὸ πάτωμα. Μὰ δὲν εἶχε διάθεσι νὰ φύγῃ.

Τὰ κορίτσια φοβήθηκαν περισσότερο καὶ ξανάρχισαν νὰ φωνάζουν. Τῆς φωνές τους αὐτὲς ἄκουσα ἀκριβῶς κ' ἔτρεξα....

Ὁ γάτος κατάλαβε πὼς κάποιος πλησιάζει καὶ μόλις ἔβαλα τὸ χέρι μου στὸ πόμολο τῆς πόρτας, πήδησε στὸ τζάκι κ' ἔγινε ἄφαντος. Μόλις προφτάσα νὰ τὸν δῶ.

Ἦταν περάστιος καὶ κατάμαυρος. Θάνα ἀσφαλῶς τοῦ σπιτιοῦ ποὺ μένουμε ἢ θάχῃ φύγει ἀπὸ κανένα ἐξοχικὸ σπίτι καὶ θάχῃ ἀγριέψει...

Πάλι καλά, ποὺ δὲν ἔκανε κακὸ στὰ κορίτσια. Εἶν' ἐπικίνδυνα τὰ ζῶα αὐτὰ ὅταν ἀγριέψουν...

Καθησύχασα τὶς δυὸ νέες, ἄναψα μιὰ λάμπα καὶ πλησίασα στὸ τζάκι. Π α ρ ά ξ ε ν ο π ρ ᾶ γ μ α.... Ὁ γάτος εἶχε γίνει ἄφαντος!... Πῶς μπόρεσε ν' ἀνέβῃ στὴν καπνοδόχο καὶ νὰ φτάσῃ ἄραγε στὰ κεραμίδια; Θάνα ἴσως συνηθισμένος ν' ἀνεβοκατεβαίνῃ ἀπ' τὸ μέρος αὐτό. Ἄλλη ἐξήγησι δὲν ὑπάρχει.

Κάθησα ἀρκετὰ κὲ τὶς δεσποινίδες γιὰ νὰ τὶς ἡσυχάσω ἐντελῶς. Ἄρχισα μάλιστα νὰ τοὺς διηγοῦμαι εὐθυμες ἱστορίες, ἂν καὶ δὲν εἶχα καθόλου κέφι. Ἔξαφνα, ἀκούσαμε σὲ λίγο κὲ πάλι τὸ νιαούρισμα τοῦ γάτου, ψηλὰ στὰ κεραμίδια...

Τί δεσποινίδες τρόμαξαν. Μὰ κ' ἐμένα μοῦ βάρυνε ἡ καρδιά, γιατί συγχρόνως ἀκούστηκαν μακριὰ οἱ λύκοι νὰ οὐρλιάζουν...

Ἔπειτα στὸ δωμάτιο τῶν κοριτσιῶν ὅς τὴν ὥρα ποὺ γλυκοχάραζε. Ὅταν εἶδαν τὸ πρῶτο ἀμυγαλάνο φῶς τῆς αὐγῆς, ἡσύχασαν κάπως κ' ἀποφάσισαν νὰ συνεχίσουν τὸν ὕπνο τους....

Γύρισα στὸ δωμάτιό μου. Ἡ Μίνα κοιμᾶται. Μὰ ὄχι ἥσυχα πειά. Ὁ ὕπνος της εἶνε ταραγμένος. Κάτι ψιθυρίζει κάθε τόσο. Κ' ἡ φωνή της εἶνε παράξενη, σὰν νὰ μὴν εἶνε δική της, σὰν νὰ μιλᾷ κάποιος ἄλλος μὲ τὸ στόμα της...

Θεέ μου, εἶμαι πολὺ λυπημένος. Μετάνοιωσα πούρθα δῶ πάνω. Ἂν ἡ Μίνα συμφονήσῃ, θὰ γυρίσουμε πίσω...

Οἱ φίλοι μας ποὺ ξέρουν τὴν ἱστορία τοῦ Δρακούλα, θὰ γελάσουν μαζί μας, μὰ τί σημαίνει; Ἂν δὲν ζῇ ὁ βρυκόλακας, ζῇ ἡ ἀνάμνησί του, ἡ τρομερή, κ' αὐτὸ φτάνει... Εὐτυχῶς ποὺ τὰ κορίτσια δὲν ξέρουν τίποτε. Θὰ πέθαιναν ἀπ' τὸν τρόμο τους...

Θαμπο χαράζει... Ἡ αὐγὴ εἶνε συννεφιασμένη καὶ θλιβερή. Οἱ λύκοι δὲν οὐρλιάζουν πειά. Τὰ πουλάκια πουρτουλίζουν στὰ δέντρα.... Κ' ὅμως δὲν ἔχω διάθεσι γιὰ ὕπνο. Μελαγχολικὲς σκέψεις γυρίζουν στὸ μυαλό μου. Θυμᾶμαι... Θυμᾶμαι κ' ἡ καρδιά μου βαριάνει.... Νόμιζα πὼς εἶχα γλυτώσει ἀπ' τὸν τρόμο τοῦ τέρατος ἐκείνου, νόμιζα πὼς εἶχα λυτρωθεῖ ἀπ' τὴν ἀπασία ἀνάμνησί του. Μὰ νὰ ποὺ τρέμω σὰν μικρὸ παιδί...

Τὰ λόγια τῆς ἀλλόκοτης γρηᾶς, τῆς ἀγρεπαΐλεος ποὺ μείναμε χτές, ξαναγυρίζουν στὸ νοῦ μου. Τὸν εἶδαν, μοῦ εἶπε, μὲ τὰ μάτια τους. Ὄχι, ὄχι, δὲν εἶνε δυνατόν....

Μοῦ εἶπε ἀκόμα καὶ κάτι τὸ ἀλλόκοτο κ' ἀνεξήγητο, ποὺ δὲν τὸ εἶχα προσέξει καὶ πού τώρα τὸ θυμᾶμαι πολὺ καλὰ καὶ μ' ἀναστατώνει.

—Θὰ δῆτε καὶ θὰ πιστέψετε, μοῦ εἶπε μὲ τὴ στριγγλίσια φωνή της. Ναί, θὰ πιστέψετε, μὰ θᾶναι ἀργά, ἀργὰ πειά. Θὰ περάσετε καὶ σεῖς ἀπ' τὴν Ἐπαυλι τῆς Κατάρας. Εἶνε ἀνάμεσα στὰ βοινά, πρὶν φτάσετε στὸν πύργο. Εἶν' ἔρημη καὶ ρημαγμένη. Κατοικεῖ σ' αὐτὴ ὁ θάνατος, ἀκοῦς; Κι' ὅμως δὲν ἦταν πάντα ἔτσι. Ἤσαν εὐτυχισμένοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὴν κατοικοῦσαν. Κ' ἔξαφνα μπῆκε ἀνάμεσά τους αὐτός. Καὶ τοὺς ρήμαξε. Κοκοτσιάγιες σκούζουν τώρα στὴ στέγη της... Τυφλοπόντικοι στριγγλίζουν στὰ σάπια πατώματα... Θὰ δῆτε, θὰ δῆτε καὶ θ' ἀκούσετε. Κλαίει σὰν μικρὸ παιδί, σκούζει σὰν γυναῖκα ποὺ ψυχομαχάει, βογγάει σὰν ἑτοιμοθάνατος... Καὶ τὰ μάτια του φωσφορίζουν σὰν τῆς γάτας.... Θὰ πᾶτε ἐκεῖ καὶ θὰ δῆτε. Οἱ τάφοι τους εἶνε πίσω, στὸν αὐλόγυρο. Βγαίνουν τὴ νύχτα καὶ κλαῖνε. Κ' αὐτὸς τὶς ἀκοίνει καὶ γελάει σαρκαστικὰ καὶ μουγγρίζει ἄγρια... Μὴν ἐξάσης, ἀρέντη μου, νὰ περάσῃς ἀπ' τὴν Ἐπαυλι τῆς Κατάρας....

Δὲν ξέρω τί νὰ πῶ πειά. Μὲ τραβάει ἡ περιέργεια, ἀλλὰ μὲ βασανίζει κ' ἡ σκέψι τῶν κινδύνων. Κίνδυνοι!... Ὑπάρχουν κίνδυνοι πειά, ἐφ' ὅσον ἐκεῖνος ἔχει ἐξαφανισθεῖ; Θὰ μιλήσω τὸ πρωὶ καὶ μὲ τὴ Μίνα γιὰ ὅλ' αὐτά. Κ' ἀκόμα θὰ ρωτήσω τὸν οἰκοδεσπότη ποὺ μᾶς φιλοξενεῖ, γιὰ τὴν Ἐπαυλι τῆς Κατάρας. Ὑπάρχει τάχα τέτοια ἔπαυλις; Καὶ κρύβετα σ' αὐτὴ κανένα μυστήριο; Πόσο ἀνυπομονῶ νὰ τὰ ἐξακριβώσω ὅλ' αὐτά....

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ Ἰωνάθαν Ἄρκερ)

Τ ὸ π ρ ω ΐ.—Ρώτησα τὸν οἰκοδεσπότη ποὺ μᾶς φιλοξενεῖ, γιὰ τὴν Ἐπαυλι τῆς Κατάρας. Μὲ κύτταξε περίεργα καὶ μοῦ εἶπε:

(Ἀκολουθεῖ)

Μιὰ γυναῖκα ἦταν γονατιστὴ μπρὸς σ' ἕναν τάφο, μὲ μιὰ λαμπάδα στὸ χέρι...

ΣΗΜ. «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: Κατόπιν θερμῆς παρακλήσεως ΧΙΛΙΑΔΩΝ ἀναγνωστῶν, ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου, ὁ «Γυιός τοῦ Καπετὰν Βρυκόλακα» θὰ δημοσιεύεται εἰς 1 ½—2 σελίδες.